

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 25ης Απριλίου 2012*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Αρμοδιότητα του Συμβουλίου — Κατάχρηση εξουσίας — Έναρξη της ισχύος — Μη αναδρομικότητα — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Νομική πλάνη — Έννοια της στηρίξεως της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Σφάλμα εκτιμήσεως»

Στην υπόθεση T-509/10,

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τους F. Esclatine και S. Perrotet, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον M. Bishop και την R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

καθού,

υποστηριζομένου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Κωνσταντινίδη και την Έ. Cujó,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 25), καθώς και της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81), και του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από την I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, την K. Jürimäe και τον M. van der Woude, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Ιανουαρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, είναι ιρανική εταιρία ανήκουσα στη National Iranian Oil Company και ενεργούσα ως κεντρικός προμηθευτής για τις δραστηριότητες πετρελαίου, φυσικού αερίου και πετροχημικών του ομίλου της δεύτερης αυτής επιχειρήσεως.

Περιοριστικά μέτρα ληφθέντα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν

- 2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που θεσπίστηκαν με στόχο να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προκειμένου να θέσει τέρμα στις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων και στην ανάπτυξη συστημάτων εκτοξεύσεως πυρηνικών όπλων (στο εξής: διάδοση πυρηνικών όπλων).
- 3 Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εκδόθηκαν η κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49), και ο κανονισμός (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1).
- 4 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της κοινής θέσεως 2007/140 προέβλεπε τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και όλων των οικονομικών πόρων ορισμένων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων. Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα II της κοινής θέσεως 2007/140.
- 5 Όσον αφορά τις αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 προέβλεπε τη δέσμευση των κεφαλαίων των προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών που το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει αναγνωρίσει ως συμμετέχοντες στη διάδοση πυρηνικών όπλων σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της κοινής θέσεως 2007/140. Ο κατάλογος των εν λόγω προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών τους οποίους αφορούν τα μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 αποτελούσε το παράρτημα V του ίδιου κανονισμού.
- 6 Η κοινή θέση 2007/140 καταργήθηκε με την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 39).
- 7 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων πλειόνων κατηγοριών οντοτήτων. Η διάταξη αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, τα «[πρόσωπα και τις οντότητες] [...] τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν [τη διάδοση πυρηνικών όπλων] ή [τα πρόσωπα και τις οντότητες] που ενεργούν εξ ονόματός τους ή υπό την εποπτεία τους ή [τις οντότητες] των οποίων έχουν την κυριότητα ή τις οποίες ελέγχουν, μεταξύ άλλων με παράνομα μέσα, [...] όπως απαριθμούνται στο παράρτημα II».
- 8 Το άρθρο 24, παράγραφοι 2 έως 4, της αποφάσεως 2010/413 ορίζει τα εξής:
«2. Οσάκις το Συμβούλιο αποφασί[ζ]ει να υπαγάγει πρόσωπο ή οντότητα στα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 19, παράγραφος 1, στοιχείο β', και στο άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', τροποποιεί το παράρτημα II αναλόγως.

3. Το Συμβούλιο κοινοποιεί την απόφασή του στο πρόσωπο ή την οντότητα των παραγράφων 1 και 2 μαζί με τους λόγους συμπερίληψης στον κατάλογο, είτε απ' ευθείας, εάν είναι γνωστή η διεύθυνση, ή δημοσιεύοντας ανακοίνωση με την οποία παρέχεται στο πρόσωπο ή στην οντότητα η δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.
4. Οσάκις υποβάλλονται παρατηρήσεις ή οσάκις κατατίθενται νέα και ουσιαστικά αποδεικτικά στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει σχετικά το πρόσωπο ή την οντότητα.»
9. Ο κατάλογος του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε με νέο κατάλογο, που θεσπίστηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81).
10. Ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1).
11. Το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 προβλέπει τα ακόλουθα:

«2. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα VIII. Το παράρτημα VIII περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς που [...], σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης 2010/413, έχουν αναγνωρισθεί ότι:

- α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη [στη διάδοση πυρηνικών όπλων] [...], ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του.

[...]

12. Το άρθρο 36 του κανονισμού 961/2010 ορίζει τα εξής:

«2. Οσάκις το Συμβούλιο αποφασίσει να υπαγάγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό στα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 16, παράγραφος 2, τροποποιεί αναλόγως το παράρτημα VIII.

3. Το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του σ[την οντότητα στην οποία αναφέρεται η παράγραφος 2], είτε άμεσα, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με δημοσίευση σχετικής ανακοίνωσης, παρέχοντας τη δυνατότητα στο εν λόγω φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό να υποβάλει παρατηρήσεις.

4. Όταν υποβάλλονται παρατηρήσεις ή ουσιαστικά νέα στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει ανάλογα [την οντότητα].»

Περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα

13. Ευθύς μετά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 στις 26 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο προσέθεσε το όνομα της προσφεύγουσας στον κατάλογο των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στον πίνακα I του παραρτήματος II της εν λόγω αποφάσεως.
14. Κατά συνέπεια, το όνομα της προσφεύγουσας ενεγράφη στον κατάλογο των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στον πίνακα I του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007 με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25). Η έκδοση του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 είχε ως συνέπεια τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας.

- 15 Στην απόφαση 2010/413, το Συμβούλιο εκθέτει την ακόλουθη αιτιολογία:
- «Εμπορεύεται εξοπλισμούς για τον κλάδο του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Αποπειράθηκε να προμηθεύσει υλικά ([θύρες από κράματα υψηλής αντοχής]) τα οποία χρησιμοποιούνται μόνο στην πυρηνική βιομηχανία. Έχει δεσμούς με επιχειρήσεις που ενέχονται στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.»
- 16 Στον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010 χρησιμοποιήθηκε η εξής διατύπωση:
- «Εμπορεύεται εξοπλισμούς για τον κλάδο του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Αποπειράθηκε να προμηθεύσει υλικά (πύλες εξαιρετικής αντοχής από κράματα) τα οποία χρησιμοποιούνται μόνο στην πυρηνική βιομηχανία. Έχει δεσμούς με επιχειρήσεις που ενέχονται στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.»
- 17 Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2010, το οποίο η προσφεύγουσα παρέλαβε στις 25 Αυγούστου 2010, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι το όνομά της είχε περιληφθεί στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.
- 18 Με επιστολή της 12ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση περί εγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007. Κάλεσε επίσης το Συμβούλιο να της κοινοποιήσει τα στοιχεία βάσει των οποίων είχε λάβει τα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα.
- 19 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 δεν επηρεάστηκε από την έκδοση της αποφάσεως 2010/644.
- 20 Επειδή ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε με τον κανονισμό 961/2010, το Συμβούλιο προσέθεσε το όνομα της προσφεύγουσας στο σημείο 29 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του τελευταίου αυτού κανονισμού. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύθηκαν δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.
- 21 Όσον αφορά την εγγραφή της προσφεύγουσας, ο κανονισμός 961/2010 περιέχει την ακόλουθη αιτιολογία:
- «Εμπορεύεται εξοπλισμούς για τον κλάδο του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, οι οποίοι μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν. Αποπειράθηκε να προμηθεύσει υλικά (πύλες εξαιρετικής αντοχής από κράματα) τα οποία χρησιμοποιούνται μόνο στην πυρηνική βιομηχανία. Έχει δεσμούς με επιχειρήσεις που ενέχονται στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.»
- 22 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο απάντησε στην από 12 Σεπτεμβρίου 2010 επιστολή της προσφεύγουσας αναφέροντας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, απέρριψε το αίτημα της προσφεύγουσας περί διαγραφής του ονόματός της από τον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και τον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Το Συμβούλιο διευκρίνισε, συναφώς, ότι, καθόσον ο φάκελος της υποθέσεως δεν περιείχε νέα στοιχεία δικαιολογούντα μεταβολή της θέσεώς του, τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπουν οι εν λόγω πράξεις θα εξακολουθήσουν να ισχύουν για την προσφεύγουσα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Οκτωβρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Φεβρουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 11ης Μαρτίου 2011, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

- 25 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010.
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε στις 6 Δεκεμβρίου 2011 απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα διεύρυνε το περιεχόμενο του πρώτου αιτήματός της και ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση 2011/644 και τον κανονισμό 961/2010 στο μέτρο που οι πράξεις αυτές της αφορούν.
- 27 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή.
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 28 Η προσφεύγουσα προβάλλει εννέα λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παρανομίες αφορώσες την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 2010/413. Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει κατ' ουσίαν δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος αντλείται από το ότι η απόφαση 2010/413 τέθηκε σε ισχύ αναδρομικώς. Το δεύτερο σκέλος αντλείται από τον παράνομο χαρακτήρα του άρθρου 4 της αποφάσεως 2010/413, σε συνδυασμό με το άρθρο 28. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Ο τρίτος λόγος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας καθώς και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο πέμπτος λόγος αντλείται από αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από κατάχρηση εξουσίας. Ο έβδομος λόγος αντλείται από νομική πλάνη όσον αφορά την έννοια της αναμειξέως στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Ο όγδοος λόγος αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις δραστηριότητες αυτές. Ο ένατος λόγος, που προβάλλεται επικουρικώς, αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.
- 29 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των προβαλλομένων από την προσφεύγουσα λόγων.
- 30 Εξάλλου, αφενός, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Αφετέρου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, υποστήριξαν ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον στηρίζεται σε υποτιθέμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας.
- 31 Προκαταρκτικώς, πρέπει να εξεταστούν, καταρχάς, τα επιχειρήματα του Συμβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με την αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, στη συνέχεια, τα επιχειρήματά τους όσον αφορά το παραδεκτό ορισμένων λόγων της προσφυγής και, τέλος, το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, που διατύπωσε η προσφεύγουσα με τις από 6 Δεκεμβρίου 2011 παρατηρήσεις της.

Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως

- 32 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως 2010/413 είναι παράνομο καθόσον προβλέπει απαγορευτικά μέτρα το περιεχόμενο των οποίων δεν προσδιορίζεται με επαρκή ακρίβεια.

33 Πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον το Γενικό Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα να αποφανθεί επί του λόγου αυτού.

34 Το άρθρο 275 ΣΛΕΕ ορίζει τα εξής:

«Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν έχει αρμοδιότητα όσον αφορά τις διατάξεις σχετικά με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας, ούτε όσον αφορά τις πράξεις που θεσπίζονται βάσει αυτών.

Το Δικαστήριο, πάντως, είναι αρμόδιο να ελέγχει την τήρηση του άρθρου 40 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και να αποφαινεται επί των προσφυγών που ασκούνται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, της παρούσας Συνθήκης και αφορούν τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων που προβλέπουν περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών ή νομικών προσώπων, τις οποίες θεσπίζει το Συμβούλιο βάσει του τίτλου V, κεφάλαιο 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

35 Το άρθρο 4 της απόφασης 2010/413 προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Απαγορεύονται η πώληση, η προμήθεια ή η μεταβίβαση βασικού εξοπλισμού και τεχνολογίας από υπηκόους των κρατών μελών, ή από το έδαφος των κρατών μελών, ή με τη βοήθεια σκαφών ή αεροσκαφών που βρίσκονται υπό τη δικαιοδοσία τους, είτε προέρχονται από τα κράτη μέλη είτε όχι, εφόσον προορίζονται για τους ακόλουθους νευραλγικούς κλάδους του πετρελαίου και του φυσικού αερίου του Ιράν ή για ιρανικές ή ιρανικής ιδιοκτησίας επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στους κλάδους αυτούς εκτός Ιράν:

- α) διύλιση,
- β) υγροποιημένο φυσικό αέριο,
- γ) έρευνα,
- δ) παραγωγή.

Η Ένωση λαμβάνει τα προσηκόντα μέτρα για να καθοριστούν τα σχετικά είδη που θα εμπίπτουν στο πεδίο της παρούσας διάταξης.

2. Απαγορεύεται η παροχή των κατωτέρω, εφ' όσον προορίζονται για επιχειρήσεις του Ιράν οι οποίες δραστηριοποιούνται στους νευραλγικούς κλάδους της ιρανικής βιομηχανίας πετρελαίου και αερίου που αναφέρονται στην παράγραφο 1 ή για ιρανικές ή ιρανικής ιδιοκτησίας επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στους κλάδους αυτούς εκτός Ιράν:

- α) τεχνικής βοήθειας ή εκπαίδευσης και άλλων υπηρεσιών σχετικών με βασικό εξοπλισμό και τεχνολογίες που καθορίζονται σύμφωνα με την παράγραφο 1,
- β) χρηματοδότησης ή χρηματοδοτικής βοήθειας για οιαδήποτε πώληση, προμήθεια, μεταβίβαση ή εξαγωγή βασικού εξοπλισμού και τεχνολογίας που καθορίζονται σύμφωνα με την παράγραφο 1 ή για την παροχή σχετικής τεχνικής βοήθειας ή εκπαίδευσης.

3. Απαγορεύεται η εν επιγνώσει ή εκ προθέσεως συμμετοχή σε δραστηριότητες οι οποίες έχουν ως αντικείμενο ή αποτέλεσμα την παράκαμψη των απαγορεύσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2.»

36 Η απόφαση 2010/413 εκδόθηκε βάσει του άρθρου 29 ΕΕ, το οποίο αποτελεί διάταξη σχετική με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας υπό την έννοια του άρθρου 275 ΣΛΕΕ. Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί κατά πόσον το άρθρο 4 της απόφασης πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

- 37 Όμως, αφενός, τα απαγορευτικά μέτρα που θεσπίζονται με το άρθρο 4 της αποφάσεως 2010/413 αποτελούν μέτρα γενικής φύσεως, καθόσον το πεδίο εφαρμογής τους καθορίζεται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και όχι με αναφορά σε προσδιοριζόμενα φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Κατά συνέπεια, όπως υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή, το άρθρο 4 της αποφάσεως 2010/413 δεν αποτελεί απόφαση προβλέπουσα περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών ή νομικών προσώπων υπό την έννοια του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.
- 38 Αφετέρου, τα περιοριστικά μέτρα που λήφθηκαν κατά της προσφεύγουσας αποτελούν απόρροια της εφαρμογής του άρθρου 20 της αποφάσεως 2010/413, και όχι του άρθρου 4 της αποφάσεως αυτής. Ως εκ τούτου, η τελευταία αυτή διάταξη δεν μπορεί, εν προκειμένω, να αποτελέσει αντικείμενο ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας δυνάμει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ.
- 39 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να συναχθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 275, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να επιληφθεί προσφυγής έχουσας ως αντικείμενο την εκτίμηση της νομιμότητας του άρθρου 4 της αποφάσεως 2010/413 και, ως εκ τούτου, να αποφανθεί επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010

- 40 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 9 και 10, μετά την άσκηση της προσφυγής, ο κατάλογος του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε από νέο κατάλογο, θεσπισθέντα με την απόφαση 2010/644, ο δε κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 961/2010. Η προσφεύγουσα ζήτησε την άδεια να προσαρμόσει τα αρχικά αιτήματά της ούτως ώστε η προσφυγή της να αφορά την ακύρωση των τεσσάρων αυτών πράξεων (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις).
- 41 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν μια απόφαση ή ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά ορισμένης πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει στον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και τους αρχικούς ισχυρισμούς του ώστε να αφορούν και τη μεταγενέστερη πράξη ή να διατυπώσει συμπληρωματικά αιτήματα και πρόσθετους ισχυρισμούς κατά της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 42 Πρέπει, συνεπώς, εν προκειμένω, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, να γίνουν δεκτά τα αιτήματα της προσφεύγουσας και να θεωρηθεί ότι η προσφυγή της αποσκοπεί, κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας, και στην ακύρωση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές την αφορούν, και να παρασχεθεί στους διαδίκους η δυνατότητα να αναδιατυπώσουν τα αιτήματά τους, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά τους υπό το φως του νέου αυτού στοιχείου, πράγμα που συνεπάγεται, για τους διαδίκους, το δικαίωμα διατυπώσεως πρόσθετων αιτημάτων, ισχυρισμών και επιχειρημάτων (βλ., κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 41 απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 47).

Επί των επιχειρημάτων του Συμβουλίου και της Επιτροπής όσον αφορά το παραδεκτό των λόγων που αντλούνται από την υποτιθέμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας

- 43 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστήριξαν ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να θεωρηθεί ως κυβερνητικός οργανισμός και, ως εκ τούτου, ως ιρανικός κρατικός φορέας, ο οποίος δεν μπορούσε να επικαλεστεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Εκτιμούν, κατά συνέπεια, ότι οι λόγοι της προσφυγής που αντλούνται από την υποτιθέμενη προσβολή των εν λόγω δικαιωμάτων πρέπει να κριθούν απαράδεκτοι.

- 44 Συναφώς, πρέπει, πρώτον, να παρατηρηθεί ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν αμφισβητούν αυτό καθαυτό το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ζητήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων. Αμφισβητούν μόνον ότι έχει ορισμένα δικαιώματα τα οποία επικαλείται για να επιτύχει την ακύρωση αυτή.
- 45 Όμως, δεύτερον, το κατά πόσον η προσφεύγουσα έχει ή όχι το δικαίωμα που επικαλείται προς στήριξη ενός λόγου ακυρώσεως δεν αφορά το παραδεκτό του ίδιου του λόγου ακυρώσεως, αλλά το βάσιμό του. Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία του Συμβουλίου και της Επιτροπής, που αντλείται από το ότι η προσφεύγουσα είναι κυβερνητικός οργανισμός, είναι απορριπτέα στο μέτρο που αποβλέπει στη διαπίστωση του μερικού απαραδέκτου της προσφυγής.
- 46 Τρίτον, η εν λόγω επιχειρηματολογία προβλήθηκε, για πρώτη φορά, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς το Συμβούλιο ή η Επιτροπή να επικαλεστούν το ότι στηριζόταν σε νομικά ή πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Επομένως, στο μέτρο που αφορά την ουσία της διαφοράς, η επιχειρηματολογία αυτή συνιστά νέον ισχυρισμό υπό την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, πράγμα που συνεπάγεται ότι πρέπει να κηρυχθεί απαραδέκτη.

Επί της ουσίας

- 47 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να εξεταστούν με την εξής σειρά:
- πέμπτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις·
 - έκτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας·
 - πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την αναδρομική έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 2010/413·
 - δεύτερος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως·
 - τρίτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία·
 - έβδομος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από νομική πλάνη όσον αφορά την έννοια της αναμείξεως στη διάδοση πυρηνικών όπλων·
 - όγδοος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας·
 - τέταρτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας·
 - ένατος λόγος ακυρώσεως, που προβάλλεται επικουρικώς και αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας·

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις

- 48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν ήταν αρμόδιο να εκδώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις. Πρώτον, επικαλείται το ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις έχουν ως νομική βάση τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 2010 για το Ιράν (στο εξής: δήλωση της 17ης Ιουνίου 2010).

Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, η δήλωση αυτή περιορίζεται να προβλέψει την εφαρμογή, εκ μέρους του Συμβουλίου, της απόφασης 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών [στο εξής: απόφαση 1929 (2010)] και τη θέσπιση συνοδευτικών μέτρων, δεν προβλέπει όμως αυτοτελή μέτρα δεσμεύσεως κεφαλαίων. Τρίτον, η απόφαση 1929 (2010) δεν περιλαμβάνει μέτρα αφορώντα την ιρανική βιομηχανία πετρελαίου και φυσικού αερίου ή την προσφεύγουσα. Εξ αυτών, η προσφεύγουσα συνάγει ότι το Συμβούλιο δεν είναι αρμόδιο να λαμβάνει περιοριστικά έναντι αυτής μέτρα βάσει της δηλώσεως της 17ης Ιουνίου 2010.

- 49 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.
- 50 Πρέπει να παρατηρηθεί, προκαταρκτικώς, ότι το Συμβούλιο θέσπισε τα περιοριστικά έναντι της προσφεύγουσας μέτρα λόγω της στηρίξεως που φέρεται ότι παρέσχε για τη διάδοση πυρηνικών όπλων, και όχι λόγω του γεγονότος απλώς και μόνον ότι δραστηριοποιούνταν στους τομείς του πετρελαίου, του φυσικού αερίου και των πετροχημικών. Επομένως, το ότι η απόφαση 1929 (2010) δεν περιλαμβάνει ειδικά μέτρα αφορώντα τον τελευταίο αυτόν τομέα είναι άνευ σημασίας.
- 51 Κατά τα λοιπά, η απόφαση 1929 (2010) αποσκοπεί στην παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων, ιδίως εξασφαλίζοντας την τήρηση των προγενεστέρων συναφών αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών. Λαμβανομένου υπόψη αυτού του σκοπού, η εφαρμογή της απόφασης αυτής μπορεί να συνοδευθεί από τη θέσπιση περιοριστικών μέτρων έναντι των οντοτήτων που έχουν παράσχει στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων.
- 52 Κατά συνέπεια, η διατύπωση του σημείου 4 της δηλώσεως της 17ης Ιουνίου 2010, σύμφωνα με την οποία το Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων καλείται να «θεσπίσει μέτρα για την εφαρμογή εκείνων που περιέχονται στην [απόφαση 1929 (2010)] καθώς και συνοδευτικά μέτρα», περιλαμβάνει τη θέσπιση περιοριστικών μέτρων όπως αυτά τα οποία αφορούν την προσφεύγουσα.
- 53 Επιπλέον, το σημείο 4 της δηλώσεως της 17ης Ιουνίου 2010 περιέχει επίσης ένα χωρίο σύμφωνα με το οποίο «θα πρέπει, επιπλέον, να επεκταθούν τα μέτρα απαγορεύσεως των θεωρήσεων και δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων ιδίως και έναντι των μελών του Σώματος της Επαναστατικής Φρουράς». Αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η διατύπωση αυτή προβλέπει τη δυνατότητα θεσπίσεως περιοριστικών μέτρων, συμπεριλαμβανομένων και αυτοτελών μέτρων.
- 54 Ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο, θεσπίζοντας περιοριστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας, συμμορφώθηκε προς το άρθρο 26, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΕΕ, σύμφωνα με το οποίο οφείλει να ενεργεί «βάσει των γενικών προσανατολισμών και στρατηγικών κατευθυντήριων γραμμών που καθορίζει το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο».
- 55 Πρέπει, συνεπώς, να συναχθεί ότι το Συμβούλιο ήταν αρμόδιο να θεσπίσει περιοριστικά μέτρα έναντι της προσφεύγουσας και, κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας

- 56 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας. Επικαλείται, συναφώς, το γεγονός ότι το Συμβούλιο θέσπισε περιοριστικά εις βάρος της μέτρα χωρίς να διαθέτει αποδείξεις σχετικά με την ανάμειξή της στη διάδοση πυρηνικών όπλων και χωρίς να σεβαστεί τα διαδικαστικά της δικαιώματα. Οι περιστάσεις αυτές συνεπάγονται, κατά την προσφεύγουσα, ότι το Συμβούλιο επιχείρησε όντως να χρησιμοποιήσει το καθεστώς των περιοριστικών μέτρων που συνδέεται με τη διάδοση πυρηνικών όπλων για να πλήξει την ιρανική βιομηχανία πετρελαίου, φυσικού αερίου και πετροχημικών.
- 57 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

- 58 Κατά τη νομολογία, μια πράξη εκδίδεται κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν από αντικειμενικές, κρίσιμες και συγκλίνουσες ενδείξεις προκύπτει ότι εκδόθηκε με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, καθοριστικό σκοπό άλλον από εκείνον τον οποίο αναφέρει ή την καταστρατήγηση της διαδικασίας που προβλέπεται ειδικά στη Συνθήκη για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 59 Εν προκειμένω, όμως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε, ούτε επικαλέστηκε, την ύπαρξη τέτοιων ενδείξεων. Συγκεκριμένα, δεν προσκόμισε στοιχεία που να εμφαίνουν ότι οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται, ακόμη και αν η συνδρομή τους αποδειχθεί, δεν οφείλονταν σε απλά σφάλματα του Συμβουλίου, αλλά είναι απόρροια της βουλήσεώς του να επιτύχει σκοπούς άλλους, πέραν της παρεμποδίσεως της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.
- 60 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την αναδρομική ισχύ της αποφάσεως 2010/413
- 61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση 2010/413 είναι παράνομη, διότι, κατά το άρθρο 28 αυτής, η απόφαση τίθεται σε ισχύ από την έκδοσή της, η οποία προηγείται της δημοσιεύσεώς της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.
- 62 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 63 Το άρθρο 297, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει τα εξής:
- «Οι κανονισμοί, οι οδηγίες που απευθύνονται σε όλα τα κράτη μέλη, καθώς και οι αποφάσεις, όταν δεν καθορίζουν τους αποδέκτες τους, δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Αρχίζουν να ισχύουν από την ημερομηνία που ορίζουν ή, άλλως, την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή τους.»
- 64 Υπενθυμίζεται, αφενός, ότι σύμφωνα με θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, πράξη των δημοσίων αρχών δεν μπορεί να αντιταχθεί σε ιδιώτες πριν παρασχεθεί σ' αυτούς η δυνατότητα να λάβουν γνώση της πράξεως αυτής. Αφετέρου, κατά γενικό κανόνα, αν η ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος μιας κοινοτικής πράξεως προσδιορίζεται σε ημερομηνία προγενέστερη της ημερομηνίας δημοσιεύσεώς της, υπάρχει αντίθεση με την αρχή της ασφάλειας των εννόμων καταστάσεων, μπορεί δε, κατ' εξαίρεση, να έχουν άλλως τα πράγματα, οσάκις το απαιτεί ο σκοπός που πρέπει να επιτευχθεί και οσάκις η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων τυγχάνει του δέοντος σεβασμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιανουαρίου 1979, 99/78, Weingut Decker, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 81, σκέψεις 3 και 8).
- 65 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση 2010/413, η οποία δεν αναφέρει τον αποδέκτη, εκδόθηκε στις 26 Ιουλίου 2010 και δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* μόλις την επομένη.
- 66 Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν επικαλείται καν λόγους που να δικαιολογούν την αναδρομική ισχύ της αποφάσεως 2010/413.
- 67 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 28 της αποφάσεως 2010/413 είναι ακυρωτέο ως προς την προσφεύγουσα και πρέπει, ως εκ τούτου, να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω απόφαση τέθηκε σε ισχύ την εικοστή ημέρα μετά τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.
- 68 Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι οι συγκεκριμένες περιστάσεις θίγουν τη νομιμότητα άλλων διατάξεων της αποφάσεως 2010/413 κατά το μέτρο που την αφορούν.

69 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτό κατά το μέτρο που κατατείνει στην ακύρωση του άρθρου 28 της αποφάσεως 2010/413 και να απορριφθεί ως αλυσιτελές κατά τα λοιπά.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

70 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν έχει αιτιολογήσει επαρκώς κατά νόμο τις προσβαλλόμενες πράξεις, με συνέπεια η προσφεύγουσα να μην έχει τη δυνατότητα να εντοπίσει τα προσαιπτόμενα σε αυτή πραγματικά περιστατικά και να ελέγξει ή να αντικρούσει το βάσιμο της παρατιθέμενης αιτιολογίας.

71 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Προβάλλει ότι η παρατιθέμενη στην προσβαλλόμενη απόφαση αιτιολογία σχετίζεται με τη συμβολή της προσφεύγουσας στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Επιπλέον, το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις ήταν γνωστό στην προσφεύγουσα.

72 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής πράξεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή ενδεχομένως πλημμελής, οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον εν λόγω δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η εν λόγω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία μπορεί να υπάρξει παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, καταρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να καλυφθεί εκ του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι, αφορώντες την ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή τον χειρισμό των διεθνών σχέσεών τους, που να δικαιολογούν τη μη κοινοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και του άρθρου 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010, να γνωστοποιεί στην οντότητα την οποία αφορά μέτρο εκδιδόμενο, αναλόγως της περιπτώσεως, δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 ή του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στον ενδιαφερόμενο. Επομένως, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τις σκέψεις που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Περαιτέρω, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και του πλαισίου στο οποίο αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να προσδιορίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που έχουν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιο της και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 75 Εν προκειμένω, από την αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι το Συμβούλιο επικαλείται τρεις αυτοτελείς λόγους, προς δικαιολόγηση της λήψης των περιοριστικών μέτρων σε βάρος της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, οι λόγοι αυτοί πρέπει να εξεταστούν χωριστά.
- 76 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, ότι η προσφεύγουσα εμπορεύεται εξοπλισμό για τον κλάδο του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιηθεί στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όπως προβάλλει η προσφεύγουσα, η συγκεκριμένη αιτιολόγηση είναι πολύ γενική, καθώς δεν προσδιορίζει τη φύση ή το είδος του εξοπλισμού και τη φύση των δραστηριοτήτων που της προσάπτονται.
- 77 Ωστόσο, κατόπιν των διευκρινίσεων που παρασχέθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η συγκεκριμένη αιτιολογία κρίνεται επαρκής. Συγκεκριμένα, από την απάντηση του Συμβουλίου σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος δεν στηρίζεται σε συγκεκριμένες αγορές αγαθών, τα οποία όντως χρησιμοποιήθηκαν για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά εν γένει στο γεγονός ότι τα αγαθά που είχε αποκτήσει η προσφεύγουσα και αφορούν τον κλάδο του φυσικού αερίου, του πετρελαίου και των πετροχημικών προϊόντων μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον σκοπό αυτό. Πάντως, το γεγονός αυτό ήταν γνωστό στην προσφεύγουσα, η οποία άλλωστε το παραδέχθηκε ρητώς με τα υπομνήματά της, αμφισβητώντας, όμως, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο του έβδομου λόγου ακυρώσεως, τη σημασία του όσον αφορά την ανάμειξή της στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Επομένως, η αιτιολογία της αποφάσεως παρέσχε τη δυνατότητα στη μεν προσφεύγουσα να ελέγξει το βάσιμο των προσβαλλομένων πράξεων και να αμυνθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, στο δε Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.
- 78 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο, ότι η προσφεύγουσα επιχείρησε να αγοράσει θύρες από κράματα υψηλής αντοχής, οι οποίες χρησιμοποιούνται μόνο στην πυρηνική βιομηχανία, επισημαίνεται ότι από την αιτιολογία προκύπτει το είδος των συγκεκριμένων αγαθών, οπότε η προσφεύγουσα δύναται να αμφισβητήσει τα περί της συγκεκριμένης αγοράς, υποστηρίζοντας ότι οι χρησιμοποιούμενες από αυτήν θύρες από κράματα υψηλής αντοχής δεν προορίζονταν αποκλειστικά για την πυρηνική βιομηχανία.
- 79 Αντιθέτως, ο τρίτος λόγος, ότι η προσφεύγουσα διατηρεί δεσμούς με τις εταιρίες που μετείχαν στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, είναι ανεπαρκής κατά το ότι δεν προκύπτει με σαφήνεια τι είδους σχέσεις είχε η προσφεύγουσα και με ποιες οντότητες, οπότε η προσφεύγουσα δεν είναι σε θέση να ελέγξει το βάσιμο της θέσεως αυτής και να την αμφισβητήσει με την ελάχιστη απαιτούμενη ακρίβεια.
- 80 Υπό τις συνθήκες αυτές, αφενός, ο δεύτερος λόγος είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, κατά το μέρος που αφορά τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο που παραθέτει το Συμβούλιο. Αφετέρου, ο δεύτερος λόγος πρέπει να γίνει δεκτός και, συνεπώς, οι προσβαλλόμενες πράξεις να ακυρωθούν, ως προς τον τρίτο λόγο της αιτιολογίας τους.
- 81 Δεδομένου ότι οι τρεις προαναφερθέντες λόγοι είναι αυτοτελείς, η ως άνω διαπίστωση δεν συνεπάγεται ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων κατά το μέρος που επιβάλλουν στην προσφεύγουσα περιοριστικά μέτρα. Ωστόσο, ο τρίτος λόγος δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εξέταση λοιπών λόγων στους οποίους στηρίζεται η προσφυγή, ειδικότερα δε του όγδοου λόγου, σχετικά με εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας

- 82 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας, πράγμα που συνιστά και προσβολή του δικαιώματός της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.
- 83 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Αφενός, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί αν επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Αφετέρου, φρονεί ότι η αρχή αυτή έχει, σε κάθε περίπτωση, τηρηθεί και ότι έχει γίνει σεβαστό το δικαίωμα της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική έννομη προστασία.

– Επί των δικαιωμάτων άμυνας

- 84 Κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, ειδικότερα δε του δικαιώματος ακροάσεως, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά οντότητας και η οποία μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτήν πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και αν δεν υπάρχει καμία ρύθμιση σχετικά με την εν λόγω διαδικασία (απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 91).
- 85 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει, αφενός, να γνωστοποιούνται στην ενδιαφερόμενη οντότητα τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος της προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτήν πράξεως. Αφετέρου, πρέπει να της παρέχεται η δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 93).
- 86 Καταρχάς, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν ότι στην προκειμένη περίπτωση έχει εφαρμογή η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Παραπέμποντας στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2010, T-181/08, Tay Za κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2010, σ. II-1965, σκέψεις 121 έως 123), το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται ότι τα περιοριστικά μέτρα δεν αφορούν τους προσφεύγοντες λόγω των δραστηριοτήτων τους, αλλά λόγω του ότι ανήκουν σε μια γενική κατηγορία προσώπων και οντοτήτων. Κατά συνέπεια, η διαδικασία λήψεως περιοριστικών μέτρων δεν κινήθηκε κατά της προσφεύγουσας υπό την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 86 ανωτέρω νομολογίας και, επομένως, αυτή δεν μπορεί να επικαλεστεί δικαιώματα άμυνας ή μπορεί να τα επικαλεστεί μόνο σε περιορισμένο βαθμό.
- 87 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 88 Συγκεκριμένα, αφενός, από την αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι η έκδοση περιοριστικών μέτρων σε βάρος της προσφεύγουσας παρίσταται δικαιολογημένη, λόγω, μεταξύ άλλων, των συναλλαγών που επιχείρησε να πραγματοποιήσει και από τους δεσμούς που διατηρούσε με ορισμένες οντότητες. Επομένως, αντιθέτως προς την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Tay Za κατά Συμβουλίου, σκέψη 88 ανωτέρω, τα περιοριστικά μέτρα αφορούν τους προσφεύγοντες διότι θεωρείται ότι εμπλέκονται οι ίδιοι στη διάδοση πυρηνικών όπλων, και όχι λόγω του ότι ανήκουν σε μια γενική κατηγορία προσώπων και οντοτήτων συνδεδεμένων με την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.
- 89 Κατά συνέπεια, η συλλογιστική που αναπτύσσεται στις σκέψεις 121 έως 123 της αποφάσεως Tay Za κατά Συμβουλίου, σκέψη 88 ανωτέρω, δεν δύναται να μεταφερθεί στην προκειμένη υπόθεση.
- 90 Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 προβλέπουν διατάξεις διασφαλίζουσες τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα ληφθέντα δυνάμει αυτών περιοριστικά μέτρα. Η τήρηση των εν λόγω δικαιωμάτων υπόκειται στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης (απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 37).
- 91 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.
- 92 Κατά τη νομολογία, όσον αφορά την πρώτη πράξη με την οποία δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας, η κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων πρέπει να λάβει χώρα ταυτόχρονα με την έκδοση της οικείας πράξεως, είτε το συντομότερο δυνατό μετά την έκδοσή της. Η ενδιαφερόμενη οντότητα δικαιούται να εκφράσει, κατόπιν αιτήσεώς της, την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά αφού εκδοθεί η πράξη (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψη 342, και απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 85 ανωτέρω, σκέψη 137).

- 93 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι, όταν έχουν κοινοποιηθεί στην ενδιαφερόμενη οντότητα αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που της παρέχουν τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί των εις βάρος της στοιχείων που λαμβάνει υπόψη του το Συμβούλιο, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν προϋποθέτει ότι το θεσμικό αυτό όργανο υποχρεούται να παράσχει με δική του πρωτοβουλία πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχει ο φάκελός του. Μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου υποχρεούται το Συμβούλιο να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα σχετικά με το επίμαχο μέτρο (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 94 Εν προκειμένω, όσον αφορά, πρώτον, την κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων, η έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 γνωστοποιήθηκε ατομικά στην προσφεύγουσα με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2010.
- 95 Όσον αφορά το περιεχόμενο της γνωστοποίησεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η παρατιθέμενη αιτιολογία είναι ασαφής, με συνέπεια να μην είναι σε θέση να προσκομίσει αντίθετα αποδεικτικά στοιχεία.
- 96 Ωστόσο, από την ως άνω εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι επαρκώς αιτιολογημένες κατά νόμο, ως προς τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο που παραθέτει το Συμβούλιο.
- 97 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι το Συμβούλιο δεν προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας όσον αφορά την αρχική κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων.
- 98 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν είχε πρόσβαση σε στοιχεία και πληροφορίες που περιλαμβάνονται στον φάκελο της υποθέσεως που τηρεί το Συμβούλιο, παρά το ρητό αίτημα που διατύπωσε με το έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 2010. Το Συμβούλιο αμφισβητεί την υποβολή τέτοιου αιτήματος.
- 99 Το έγγραφο της 12ης Σεπτεμβρίου 2010 περιέχει το ακόλουθο απόσπασμα:
- «Επιπλέον, [η προσφεύγουσα], προκειμένου να ασκήσει τα δικαιώματά της, ζητεί από το Συμβούλιο να ενημερώσει την εταιρία, κατά τρόπο ευλόγως αναλυτικό, σχετικά με
- i) τις φερόμενες απόπειρες αγοράς θυρών από κράματα υψηλής αντοχής,
 - ii) τους φερόμενους δεσμούς με εταιρίες, οργανισμούς και όργανα σχετιζόμενα με το πυρηνικό πρόγραμμα,
 - iii) τη φύση του εξοπλισμού που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.»
- 100 Το Συμβούλιο δεν απάντησε στο αίτημα αυτό με το έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010.
- 101 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, διότι δεν απάντησε στο αίτημα περί προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως, το οποίο η προσφεύγουσα είχε εγκαίρως υποβάλει.
- 102 Τρίτον, όσον αφορά το δικαίωμα των προσφευγόντων να εκφράσουν λυσιτελώς την άποψή τους, διαπιστώνεται ότι, κατόπιν της εκδόσεως των πρώτων πράξεων με τις οποίες δεσμεύτηκαν τα κεφάλαιά τους, στις 26 Ιουλίου 2010, απηύθυναν στο Συμβούλιο τα από 26 Αυγούστου και 14 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφα με τα οποία εξέθεταν την επιχειρηματολογία τους, ζητώντας την άρση των σε βάρος τους περιοριστικών μέτρων. Το Συμβούλιο απάντησε στα έγγραφα αυτά στις 28 Οκτωβρίου 2010.
- 103 Η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης, στο πλαίσιο αυτό, ότι της τάχθηκε υπερβολικά σύντομη προθεσμία για την υποβολή αιτήματος επανεξετάσεως στο Συμβούλιο, δεδομένου του χρόνου που απαιτήθηκε έως ότου περιέλθει σε αυτή το έγγραφο με το οποίο της γνωστοποιήθηκε η λήψη περιοριστικών μέτρων σε βάρος της.

- 104 Πάντως, αφενός, η συγκεκριμένη προθεσμία, από τις 25 Αυγούστου έως τις 15 Σεπτεμβρίου 2010, ήταν σχεδόν τριών εβδομάδων. Η προθεσμία αυτή κρίνεται επαρκής, δεδομένων των περιστάσεων και, ιδίως, του περιορισμένου αριθμού των στοιχείων που επικαλέστηκε το Συμβούλιο. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα προβάλλει μια γενική θέση, χωρίς να διευκρινίζει ποιες συγκεκριμένες επιπτώσεις είχε η σύντομη προθεσμία όσον αφορά την άμυνά της. Επομένως, δεν μπορεί να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματά της.
- 105 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι έγινε σεβαστό το δικαίωμα της προσφεύγουσας να προβάλλει λυσιτελώς την άποψή της.
- Επί του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας
- 106 Κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, απορρέει δε από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει κατοχυρωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου συνεπάγεται ότι η οικεία κοινοτική αρχή οφείλει να γνωστοποιήσει στο οικείο πρόσωπο ή οντότητα τους λόγους για τους οποίους επιβάλλεται η δέσμευση των κεφαλαίων τους, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως περί αναγραφής του ονόματός τους στον κατάλογο είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη αυτής της αποφάσεως, ώστε να παρασχεθεί σ' αυτούς η δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους για προσφυγή. Η τήρηση της υποχρέωσεως γνωστοποίησης των λόγων αυτών είναι, πράγματι, αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης, αλλά και προκειμένου να παρασχεθεί στον εν λόγω δικαστή πλήρως η δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της οικείας κοινοτικής πράξεως, τον οποία υπέχει (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 92 ανωτέρω, σκέψεις 335 έως 337 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 107 Εν προκειμένω, από την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα διέθετε εγκαίρως αρκούντως ακριβή στοιχεία σχετικά με τους δύο πρώτους λόγους που επικαλείται το Συμβούλιο προς δικαιολόγηση της λήψεως περιοριστικών μέτρων σε βάρος της. Όπως, όμως, διαπιστώθηκε με τις σκέψεις 100 έως 103 ανωτέρω, το Συμβούλιο δεν απάντησε στο αίτημα της προσφεύγουσας να της δοθεί πρόσβαση στα στοιχεία του φακέλου, αίτημα το οποίο είχε υποβάλει πριν τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής.
- 108 Πάντως, το γεγονός αυτό μπορεί καταρχήν να επηρεάσει την άμυνα της προσφεύγουσας του Γενικού Δικαστηρίου και συνιστά, κατά συνέπεια, προσβολή του δικαιώματός της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.
- 109 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και, συνεπώς, να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις κατά το μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα.
- 110 Ωστόσο, με τα υπομνήματά του ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε, κατ' ουσίαν, ότι ο φάκελος της υποθέσεως δεν περιείχε άλλα αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία, πέραν των παρατιθέμενων στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστούν, για την οικονομία της διαδικασίας και προς το συμφέρον της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, ο έβδομος και ο όγδοος λόγος, σχετικά, αντιστοίχως, με πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της αναμείξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και με εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, με την εξέταση αυτή μπορεί, ενδεχομένως, να αποφευχθεί η άσκηση νέας προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, βάσει επιχειρημάτων όμοιων με τα προβληθέντα στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της αναμείξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων

- 111 Η προσφεύγουσα προβάλλει, όσον αφορά τον πρώτο λόγο της αιτιολογίας, ότι εμπορεύεται εξοπλισμό για τον κλάδο του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιηθεί στο πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Συγκεκριμένα, το γεγονός αυτό δεν αρκεί προς δικαιολόγηση της λήψεως περιοριστικών μέτρων.
- 112 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Κατά το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενδέχεται να αποκτήσει, για λογαριασμό των μελών του ομίλου National Iranian Oil Company, εξοπλισμό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στο ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα συνιστά στήριξη της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων.
- 113 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 77 ανωτέρω, ο πρώτος λόγος που παραθέτει το Συμβούλιο δεν στηρίζεται σε συγκεκριμένη συμπεριφορά, που συνιστά ανάμειξη της προσφεύγουσας στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Συγκεκριμένα, στηρίζεται στη διαπίστωση ότι υπάρχει σοβαρός κίνδυνος αναμείξεως της προσφεύγουσας στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, λόγω της θέσεώς της ως κεντρικού προμηθευτή του ομίλου της National Iranian Oil Company.
- 114 Πάντως, το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει δέσμευση κεφαλαίων των «προσώπων και οντοτήτων [...] τα οποία [...] υποστηρίζουν» τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ομοίως, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 και το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 961/2010 αφορούν, μεταξύ άλλων, τις οντότητες που «παρέχουν στήριξη» στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 115 Η διατύπωση που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης συνεπάγεται ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων σε βάρος οντότητας, λόγω της στηρίξεως που φέρεται να έχει παράσχει στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, προϋποθέτει προγενέστερη συμπεριφορά που να πληροί το κριτήριο αυτό. Αντιθέτως, ελλείπει τέτοια συμπεριφοράς, δεν αρκεί μόνον ο κίνδυνος ότι η συγκεκριμένη οντότητα ενδέχεται να παράσχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.
- 116 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι το Συμβούλιο, ακολουθώντας την αντίθετη ερμηνεία του άρθρου 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413, του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 και του άρθρου 16, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 961/2010, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 117 Συναφώς, το Συμβούλιο προβάλλει ακόμη ότι δύναται, δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, να διακόψει εντελώς τις χρηματοοικονομικές σχέσεις με τρίτο κράτος ή να του επιβάλει περιοριστικά μέτρα σε συγκεκριμένο κλάδο.
- 118 Ωστόσο, το γεγονός αυτό δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις στις οποίες στηρίζονται τα ληφθέντα σε βάρος της προσφεύγουσας περιοριστικά μέτρα, τα οποία απαριθμούνται στη σκέψη 116 ανωτέρω, δεν προβλέπουν γενικά ή κλαδικά μέτρα, αλλά εξατομικευμένα.
- 119 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτός ο έβδομος λόγος ακυρώσεως και, συνεπώς, να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, ως προς τον πρώτο λόγο της αιτιολογίας του.

Επί του όγδου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας

- 120 Υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι, δεδομένου του αποτελέσματος της εξετάσεως του δεύτερου και του έβδομου λόγου ακυρώσεως ανωτέρω, η εξέταση του όγδου λόγου περιορίζεται στον δεύτερο λόγο που παρέθεσε το Συμβούλιο στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων, ότι η προσφεύγουσα επιχείρησε να αποκτήσει θύρες από κράματα υψηλής αντοχής, οι οποίες χρησιμοποιούνται αποκλειστικά από την πυρηνική βιομηχανία.

- 121 Η προσφεύγουσα προβάλλει, συναφώς, ότι, αντιθέτως προς ό,τι δέχθηκε το Συμβούλιο με την αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων, οι θύρες αυτές δεν χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στην πυρηνική βιομηχανία, αλλά και στον κλάδο του φυσικού αερίου, του πετρελαίου και των πετροχημικών προϊόντων.
- 122 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Προβάλλει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ουδέποτε είχε επιχειρήσει να αγοράσει θύρες που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στην πυρηνική βιομηχανία.
- 123 Κατά τη νομολογία, ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας πράξεως με την οποία ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος οντότητας εκτείνεται στην εκτίμηση των γεγονότων και των περιστάσεων βάσει των οποίων δικαιολογείται η πράξη, καθώς και στην εξέταση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση αυτή. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να προσκομίζει τα στοιχεία αυτά για να ελεγχθούν από τον δικαστή της Ένωσης. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να προσκομίσει τα στοιχεία αυτά, προκειμένου να ελεγχθούν από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 58 ανωτέρω, σκέψεις 37 και 107).
- 124 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν προσκόμισε κανένα πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με τον δεύτερο λόγο της αιτιολογίας των προσβαλλομένων πράξεων, πέραν αυτών που περιλαμβάνονται στην εν λόγω αιτιολογία. Όπως κατ' ουσίαν παραδέχεται το Συμβούλιο, στηρίχθηκε μόνο σε αναφορές, οι οποίες δεν τεκμηριώνονται από κανένα αποδεικτικό στοιχείο και σύμφωνα με τις οποίες η προσφεύγουσα επιχείρησε να αποκτήσει θύρες από κράματα υψηλής αντοχής που χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στην πυρηνική βιομηχανία.
- 125 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε τα αναφερόμενα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου του αιτιολογικού των προσβαλλομένων πράξεων.
- 126 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο όγδοος λόγος ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορά τον δεύτερο λόγο που παραθέτει το Συμβούλιο στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων και να ακυρώσει, κατά το μέρος αυτό, τις εν λόγω πράξεις.
- 127 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει η προσφυγή να γίνει δεκτή και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις ως προς την προσφεύγουσα.
- 128 Όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα της ακυρώσεως των προσβαλλόμενων πράξεων, παρατηρείται, καταρχάς, ότι ο εκτελεστικός κανονισμός 668/2010, ο οποίος τροποποίησε τον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007, δεν παράγει πλέον έννομα αποτελέσματα κατόπιν της καταργήσεως του τελευταίου αυτού κανονισμού από τον κανονισμό 961/2010. Επομένως, η ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 αφορά μόνον τα αποτελέσματα που παρήγαγε ο κανονισμός αυτός από την έναρξη ισχύος του έως την κατάργησή του.
- 129 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κανονισμό 961/2010, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως του άρθρου 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού ή, εφόσον έχει ασκηθεί αν αίτηση εντός της προθεσμίας αυτής, από την απόρριψή της. Επομένως, το Συμβούλιο διαθέτει δίμηνη προθεσμία, παρεκτεινόμενη λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, από της κοινοποιήσεως της παρούσας αποφάσεως, για να άρει τις διαπιστωθείσες παραβάσεις λαμβάνοντας, ενδεχομένως, νέο περιοριστικό μέτρο έναντι της προσφεύγουσας. Εν προκειμένω, ο κίνδυνος να θιγεί κατά τρόπο σοβαρό και ανεπανόρθωτο η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων που επιβάλλει ο κανονισμός 961/2010, λαμβανομένων μάλιστα υπόψη των σημαντικών συνεπειών που επάγονται τα μέτρα αυτά επί των δικαιωμάτων και ελευθεριών της προσφεύγουσας, προφανώς δεν είναι τόσο υψηλός ώστε να δικαιολογεί τη διατήρηση των εννόμων συνεπειών του εν λόγω κανονισμού για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τον προβλεπόμενο στο

άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου χρόνο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, T-316/11, Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

- 130 Τέλος, όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα της ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να επισημάνει ποια από τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης πράξεως πρέπει να θεωρηθούν οριστικά. Εν προκειμένω, η ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία αρχίζει να παράγει τα αποτελέσματά της η ακύρωση του κανονισμού 961/2010 και η ακύρωση της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, δύναται να συνεπάγεται σοβαρή προσβολή στην ασφάλεια δικαίου, εφόσον οι δύο αυτές πράξεις επιβάλλουν στους προσφεύγοντες παρεμφερή μέτρα. Τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως έχει τροποποιηθεί με την απόφαση 2010/644, πρέπει, συνεπώς, να διατηρηθούν ως προς την προσφεύγουσα από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως, δηλαδή την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, έως ότου αρχίζει να παράγει αποτελέσματα η ακύρωση του κανονισμού 961/2010 (βλ., κατ' αναλογία επ' αυτού, την απόφαση Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, σκέψη 129 ανωτέρω, σκέψη 39).

Επί των δικαστικών εξόδων

- 131 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.
- 132 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.
- 2) Ακυρώνει, ως προς τη Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran:
 - την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ,
 - τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν,
 - την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413,
 - τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007.

- 3) Τα αποτελέσματα της απόφασης 2010/413, όπως έχει τροποποιηθεί με την απόφαση 2010/644, διατηρούνται ως προς την προσφεύγουσα από την έναρξη ισχύος της απόφασης, δηλαδή την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή της στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, έως ότου αρχίζει να παράγει αποτελέσματα η ακύρωση του κανονισμού 961/2010.
- 4) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, εκτός των δικαστικών εξόδων του, τα δικαστικά έξοδα της Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran.
- 5) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Απριλίου 2012.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς.....	2
Περιοριστικά μέτρα ληφθέντα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν.....	2
Περιοριστικά μέτρα που αφορούν την προσφεύγουσα.....	3
Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων.....	4
Σκεπτικό.....	5
Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.....	5
Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010 ..	7
Επί των επιχειρημάτων του Συμβουλίου και της Επιτροπής όσον αφορά το παραδεκτό των λόγων που αντλούνται από την υποτιθέμενη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας	7
Επί της ουσίας.....	8
Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την αναρμοδιότητα του Συμβουλίου να εκδώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις	8
Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας	9
Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την αναδρομική ισχύ της αποφάσεως 2010/413	10
Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως	11
Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και του δικαιώματός της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας.....	12
— Επί των δικαιωμάτων άμυνας	13
— Επί του δικαιώματος αποτελεσματικής ένδικης προστασίας	15
Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την έννοια της αναμείξεως στη διάδοση των πυρηνικών όπλων	16
Επί του όγδοου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά τις δραστηριότητες της προσφεύγουσας.....	16
Επί των δικαστικών εξόδων	18